Mestská časť Bratislava - Ružinov

Materiál na rokovanie
Miestneho zastupiteľstva
mestskej časti Bratislava - Ružinov
dňa 6. 5. 2014

Správa o súdnych konaniach,

v ktorých ako účastníci konania vystupujú, na jednej strane mestská časť Bratislava – Ružinov a na strane druhej Bratislavská vodárenská spoločnosť, a. s.

Predkladateľ:
Mgr. Zuzana Maturkaničová, v.r.
prednostka

Materiál obsahuje:

1. Návrh uznesenia
2. Správa o sporoch

Spracovateľ :
JUDr. Eva Poprendová, v.r.
dočasne poverená výkonom funkcie
vedúceho odboru právneho a správy
majetku

Bratislava, apríl 2014

Návrh uznesenia:

Miestne zastupiteľstvo
po prerokovaní materiálu:

A. b e r i e n a v e d o m i e

predložený materiál

B. splnomocňuje Ing. Dušana Pekára, starostu

na rokovanie so zástupcami spoločnosti BVS, a.s. o mimosúdnej dohode

Správa o sporoch

Na zastupiteľstve 4.2.2014 bol na rokovanie MZ predložený materiál „Správa o súdnych konaniach so spoločnosťou Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s. so sídlom Prešovská 48, 826 46, identifikačné číslo 35 850 371“. Predkladáme aktualizovanú správu o sporoch, v ktorých ako účastníci konania vystupujú, na jednej strane mestská časť Bratislava – Ružinov (ďalej len "MČ") a na strane druhej Bratislavská vodárenská spoločnosť, a. s. (ďalej len "BVS").

A. Súdne konania, v ktorých je MČ **v procesnej pozícii žalovaného**, a ktorých predmetom je údajný nárok BVS na úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií III. a IV. triedy, ktoré sa nachádzajú na území MČ, sú vo vlastníctve Hlavného mesta SR Bratislavy a v správe MČ, sú nasledovné:

1. **BVS c/a žalovaný v 1. rade MČ a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 252.986,26 € s prísl.** (táto vec bola vedená na Okresnom súde Bratislava II pod č. k. 11C/59/2008 a na Krajskom súde v Bratislave pod č. k. 3Co/164/2013): Žalovaná suma predstavuje úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za obdobie od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007. Okresný súd Bratislava II vyhlásil dňa 3. 5. 2010 medzitýmny rozsudok č. 11C/59/2008-236, ktorým návrh voči MČ zamietol a určil, že nárok žalobcu je vo vzťahu k žalovanému v 2. rade dôvodný. Proti tomuto rozsudku, a to len pokiaľ ide o výrok súdu, ktorým určil, že nárok žalobcu voči žalovanému v 2. rade je dôvodný podal odvolanie žalovaný v 2. rade. Nakoľko BVS ako žalobca nepodala odvolanie voči výroku rozsudku, ktorým bol jeho návrh voči MČ zamietnutý, nadobudol medzitýmny rozsudok v tejto časti právoplatnosť, t. j. žaloba voči MČ bola právoplatne zamietnutá. Krajský súd v Bratislave na podklade podaného odvolania medzitýmny rozsudok súdu prvého stupňa uznesením č. 8Co 404/2010-260 zo dňa 30. 12. 2011 v napadnutej časti (t. j. v časti určujúcej dôvodnosť nároku BVS voči žalovanému v 2. rade, nie teda voči MČ) zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V tomto konaní, ktoré v neprávoplatnej časti stále prebieha môže súd keď tak, uložiť povinnosť zaplatiť žalovanú sumu len žalovanému v 2. rade, ale nie MČ. Z uvedeného je zrejmé, že voči MČ bola žaloba **zamietnutá ako nedôvodná**, pričom toto rozhodnutie **nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľné a konanie pokračuje už len voči Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave**.

2. **BVS c/a žalovaný v 1. rade MČ a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 278.034,18 € s prísl.** (táto vec bola vedená na Okresnom súde Bratislava II pod č. k. 45C/185/2010 a na Krajskom súde v Bratislave pod č. k. 3Co/164/2013): Žalovaná suma predstavuje úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za obdobie od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008. Okresný súd Bratislava II vyhlásil dňa 20. 6. 2011 rozsudok č. 45C/185/2010-105, ktorým uložil žalovanému v 1. rade zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s prísl. a nahradiť trovy konania, pričom žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol (opravným uznesením Okresného súdu Bratislava II č. 45C/185/2010-132 zo dňa 23. 10. 2012 bolo súdom upravené záhlavie vyššie uvedeného rozsudku). Proti tomuto rozsudku (v spojení s opravným uznesením) podala MČ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že rozsudkom č. 3Co/164/2013-148 zo dňa 24. 10. 2013 potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II (v spojení s opravným uznesením). Nakoľko sme však presvedčení, že rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to najmä vo vzťahu k posúdeniu otázky pasívnej vecnej legitimácie MČ ako žalovaného v 1. rade, ako aj v tomto prípade posúdenia otázky premlčania žalobou uplatneného nároku a rovnako v ich čiastočnej nepreskúmateľnosti, a teda, že sme presvedčení, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený

zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov MČ a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podaním datovaným **dňa 26. 3. 2014 bol generálnemu prokurátorovi Slovenskej Republiky podaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku** spolu so žiadosťou o odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov. Listom datovaným dňa 7. 4. 2014 nám z Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky potvrdili prijatie nášho podnetu s tým, že o jeho vybavení nás budú informovať. **Je však potrebné upozorniť, že toto konanie bolo právoplatne skončené, a teda, že BVS, je oprávnená kedykoľvek podať návrh na vymoženie dlžnej istiny s príslušenstvom a trov konania**. Príslušenstvo predstavuje dlžné úroky z omeškania, ktoré za predpokladu, že dôjde k zaplateniu istiny dňa 9. 5. 2014, budú nasledovné:

- 8,5 % ročne zo sumy 23.574,99 € od 25. 2. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 12.440,50 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 22.088,45 € od 24. 3. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 11.512,10 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 23.611,88 € od 22. 4. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 12.146,60 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 22.850,61 € od 26. 5. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 11.574 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 23.611,88 € od 23. 6. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 11.805,70 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 22.850,61 € od 21. 7. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať 11.276 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 23.493,52 € od 24. 8. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 11.407,30 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 23.493,52 € od 23. 9. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 11.243,10 €;
- 8,5 % ročne zo sumy 22.735,84 € od 26. 10. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 10.705,80 €;
- 6,5 % ročne zo sumy 23.493,52 € od 24. 11. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 8.338,30 €;
- 5 % ročne zo sumy 22.735,84 € od 22. 12. 2008 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 6.120 €;
- 10,5 % ročne zo sumy 23.493,52 € od 19. 1. 2009 do zaplatenia, t. j. ku dňu 9. 5. 2014 bude predstavovať sumu 13.091,10 €.

Celková výška úrokov z omeškania vypočítaná pevnom sumou, bude ku dňu 9. 5. 2014 predstavovať **131.660,50 €**.

Na základe vyššie uvedených skutočností a s prihliadnutím na obsah rozhodnutí súdov, je MČ povinná BVS zaplatiť istinu vo výške **278.034,18 €**, úroky z omeškania vo výške **131.660,50 €** (ak, by k úhrade istiny došlo neskôr ako dňa 9. 5. 2014, výška úrokov z omeškania by ďalej narastala), nahradiť trovy prvostupňového súdneho konania vo výške **21.294,51 €** a trovy odvolacieho konania vo výške **2.365,10 €**. Spolu to je **433.354,29 €** (vrátane príslušenstva).

3. **BVS c/a žalovaný v 1. rade MČ a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 121.569,03 € s prísl.** (táto vec je vedená na Okresnom súde Bratislava II pod č. k. 42Cb/39/2013, pôvodne pod č. k. 31Ro/374/2010): Žalovaná suma predstavuje úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za obdobie od 1. 6. 2009 do 31. 10. 2009. Okresný súd Bratislava II vydal dňa 10. 12. 2012 platobný rozkaz č. 31Ro/374/2010-69, ktorým uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi

žalovanú sumu s prísl. a nahradiť trovy konania. Proti vyššie uvedenému platobnému rozkazu podala MČ podaním datovaným dňa 20. 12. 2012 odpor. Konanie nebolo do dnešného dňa právoplatne skončené. Dňa 24. 3. 2014 bolo MČ doručené uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. 42Cb/39/2013-147 zo dňa 18. 3. 2014, ktorým pripustil na návrh BVS (doručený súdu dňa 7. 3. 2014) zmenu petitu žaloby, a to tak, že žalovaný v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť BVS žalovanú sumu s prísl. a nahradiť trovy konania. Z uvedeného konania môžeme usudzovať neistotu BVS vo vzťahu k pasívne vecne legitimovanému účastníkovi konania, ktorá je zrejmá aj zo samotnej skutočnosti, že v každom zo súdnych konaní žaluje nielen MČ, ale ja hlavné mesto.

4. **BVS c/a žalovaný v 1. rade MČ a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 149.814,50 € s prísl.** (táto vec bola vedená na Okresnom súde Bratislava II pod č. k. 12C 138/2013, spisová značka na Krajskom súde v Bratislave nám doposiaľ nebola oznámená): Žalovaná suma predstavuje úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za obdobie od 1. 1. 2011 do 31. 5. 2011. Okresný súd Bratislava II vyhlásil dňa 7. 11. 2013 rozsudok č. 12C 138/2013-146, ktorým uložil žalovanému v 1. rade zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s prísl. a nahradiť trovy konania, pričom žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol. Proti tomuto rozsudku podala MČ dňa 26. 11. 2013 odvolanie. Konanie nebolo do dnešného dňa právoplatne skončené. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že voči žalovanej sume bola zo strany MČ vznesená námietka premlčania, nakoľko je podľa nášho názoru nepochybné, že suma, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha v tomto konaní, **je v celom rozsahu premlčaná**.

5. **BVS c/a žalovaný v 1. rade MČ a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 212.372,67 € s prísl.** (táto vec je na Okresnom súde Bratislava II vedená pod č. k. 22Cb/130/2013): Dňa 30. 12. 2013 bola MČ doručená žaloba. Žalovaná suma predstavuje úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za obdobie od 1. 6. 2011 do 31. 12. 2011. Pojednávanie ktoré sa uskutočnilo dňa 29. 1. 2014 a dňa 24. 3. 2014 nebolo otvorené, ale prebehla debata, **v rámci ktorej vyslovil sudca svoj právny názor v prospech MČ a zároveň vyzval BVS, aby preukázala pasívnu vecnú legitimáciu MČ v tomto konaní, t. j. ako subjektu, ktorý má byť údajným nositeľom hmotnoprávnej povinnosti na zaplatenie žalovanej sumy**. Ďalšie pojednávanie je nariadené na 28. 5. 2014. Aj na tomto mieste je potrebné zdôrazniť (teda odhliadnuc od toho, že celá žaloba je nedôvodná), že v časti žalovanej sumy **vo výške 32.748,96 €,** bola aj v tomto prípade zo strany MČ **vznesená námietka premlčania**.

6. **BVS c/a žalovaný v 1. rade MČ a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 417.326,88 € s prísl.** (táto vec je na Okresnom súde Bratislava II vedená pod č. k. 19C17/2014): Dňa 14. 2. 2014 bola MČ doručená žaloba a dňa 14. 3. 2014 vyjadrenie žalovaného v 2. rade spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 10. 4. 2014. Na tomto pojednávaní sudkyňa bez akéhokoľvek oboznámenia sa s obsahom nášho vyjadrenia, v ktorom sme okrem iného **vzniesli námietku premlčania časti žalovanej sumy vo výške 30.616,22 €, vyhlásila rozsudok, ktorým MČ uložila zaplatiť žalovanú sumu s prísl. a žalobu voči Hlavnému mestu SR Bratislave zamietla**. V rámci tohto rozsudku sa nijako nevysporiadala s námietkou premlčania. MČ do dnešného dňa nám neobdržala písomné vyhotovenie rozsudku. Bezodkladne po jeho doručení sme pripravení podať odvolanie. Žalovaná suma predstavuje úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za obdobie od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012.

Celková výška žalovanej istiny (teda s výnimkou istiny uvedenej v písmene A. bode 1. tejto správy) predstavuje sumu vo výške **1.179.117,26 €** (t. j. 278.034,18 € + 121.569,03 € + 149.814,50 € + 212.372,67 € + 417.326,88 € = 1.179.117,26 €).

V súvislosti s vyššie uvedenými súdnymi konaniami sme presvedčení, že súdy pri vydaní rozhodnutí v týchto sporoch (s výnimkou medzitýmenho rozsudku) vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to najmä pokiaľ ide o otázku pasívnej vecnej legitimácie, keď pri výklade ust. § 23 ods. 9 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (*odvádzanie odpadových vôd a vôd z povrchového odtoku a ich zneškodňovanie zo stavby alebo z pozemku, ktorá slúži na výkon samosprávy obce alebo na verejné účely, alebo z verejných priestranstiev, zabezpečuje vlastník nehnuteľnosti na vlastné náklady*), **ktoré ukladá povinnosť** zabezpečiť odvádzanie povrchových vôd z nehnuteľností **výlučne ich vlastníkovi, t. j. v tomto prípade Hlavnému mestu SR Bratislave**, dospejú k záveru, že takáto povinnosť mala prejsť na MČ, a to aj napriek tomu, že nie je vlastníkom týchto nehnuteľností (komunikácií), ale je len ich správcom. Súdy takto bez komplexného právneho posúdenia veci, najmä pokiaľ ide o uplatňovanie zásady lex specialis derogat legi generali, t. j. princípu, že prednosť má špeciálnejší (konkrétnejší) právny predpis pred všeobecnejším – v tomto prípade zákon č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov pred zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, zákonom č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave (nehovoriac o Štatúte hlavného mesta SR Bratislavy). Ak predsa špeciálny právny predpis určuje (ukladá) nejakú povinnosť určitému (konkrétnemu) subjektu, bez pripustenia výnimky, nemôže všeobecný právny predpis meniť nositeľa takejto povinnosti.

Rovnako, ak zákonodarca v zákone č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov výslovne rozlišuje pri subjektoch určitých povinností vlastníka, správcu a užívateľa nehnuteľnosti a v ust. § 23 ods. 9 predmetného zákona naopak stanovuje konkrétnu povinnosť len vlastníkovi nehnuteľnosti (bez akejkoľvek zmienky o tom, že by sa takáto povinnosť mohla vzťahovať aj na správcu alebo užívateľa nehnuteľnosti), tak nie je možné vykladať toto ustanovenie extenzívne a rozširovať okruh povinných subjektov aj na správcu alebo užívateľa nehnuteľnosti, a to ani s poukazom na úpravu v iných právnych predpisov, ktoré nemajú prednosť pred týmto zákonom.

MČ odmieta, že by zákonná povinnosť Hlavného mesta Slovenskej republiky ako vlastníka zverených miestnych komunikácií, ktorá vyplýva zo zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov, mohla na ňu prejsť, a to najmä: pre kogentnosť tejto právnej úpravy (ako normy verejného práva) od ktorej je možné sa odchýliť len v prípade, ak sa to v príslušných ustanoveniach tohto zákona priamo predvída (v tomto prípade má predmetné zákonné ustanovenie charakter príkaznej právnej normy nepripúšťajúcej možnosť žiadnej alternatívy), rovnako z dôvodu vyššie uvedenej zásady lex specialis derogat legi generali a rovnako z dôvodu, že žiadny právny predpis neupravuje možnosť, že by mesto ako vlastník zvereného majetku mohlo preniesť určitú svoju zákonnú povinnosť spojenú so zvereným majetkom na mestskú časť ako správcu zvereného majetku (ani Štatút Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy neukladá plniť namiesto mesta povinnosti, ktoré mu vyplývajú z iných právnych predpisov).

Argumentáciu BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy ohľadne údajného prechodu povinnosti vyplývajúcej z ust. § 23 ods. 9 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov, považujeme preto za úplne absurdnú a právne neudržateľnú.

Absurditu argumentácie BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy si dovoľujeme demonštrovať aj na jednoduchom modelovom príklade:

Mesto ako kupujúci uzavrie s inou osobou ako s predávajúcim kúpnu zmluvu, na základe ktorej nadobudne do svojho vlastníctva určitú vec. Túto vec však ešte pred zaplatením dohodnutej kúpnej ceny zverí do správy niektorej zo svojich mestských častí.

Podľa argumentácie BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy by v takom prípade mal prejsť záväzok zaplatiť predávajúcemu kúpnu cenu za zverenú vec na mestskú časť, keďže by išlo o záväzok spojený so zvereným majetkom, ako je uvedené v ust. Čl. 82 ods. 5 Štatútu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy.

Predávajúci by sa v dôsledku postupu mesta dostal do pozície, že sa bez jeho súhlasu zmení dlžník zo záväzkového vzťahu založeného vyššie uvedenou kúpnou zmluvou, čo by mohlo znamenať napríklad to, že novým dlžníkom sa namiesto bonitného mesta stane mestská časť, ktorá je v nútenej správe a s ktorou by predávajúci z tohto dôvodu nikdy žiadnu kúpnu zmluvu neuzavrel.

Z pohľadu bežných záväzkových vzťahov by postup podľa vyššie uvedeného príkladu odporoval najmä ust. § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého možno zmeniť obsah záväzkových vzťahov po dohode účastníkov, ktorá by v tomto prípade absentovala, ako aj ust. § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je možné prevziať dlh len so súhlasom veriteľa, ktorý by v tomto prípade nebol daný. Nie je nám pritom známe, že by z takýchto základných pravidiel, ktoré platia pre všetky záväzkové vzťahy, mala existovať akákoľvek výnimka založená na tom, že jeden z účastníkov záväzkového vzťahu je mesto, ktoré mieni kúpenú vec zveriť do správy svojej mestskej časti.

Je teda zrejmé, že v našom modelovom príklade by ani pri použití argumentácie BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy o prechode záväzkov vzťahujúcich sa na zverený majetok nemohlo dôjsť k zmene v osobe dlžníka, hoci takáto ich argumentácia (ak by mala byť správna) by nepochybne musela platiť aj v takýchto situáciách, keďže by muselo ísť o všeobecne platné pravidlo.

Situácia predávajúceho z nášho modelového príkladu by sa mohla navyše skomplikovať tým, že o zverení predanej veci do správy mestskej časti by sa vôbec nemusel dozvedieť a preto by ani nemusel vedieť o tom, že jeho dlžníkom by (podľa argumentácie BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy) mal byť iný subjekt ako kupujúci, s ktorým uzatvoril kúpnu zmluvu. Ak by sa následne predávajúci v súdnom konaní domáhal zaplatenia kúpnej ceny od mesta (čo by bol úplne prirodzený spôsob uplatnenia jeho práva), podľa použitej argumentácie BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy by v takomto súdnom konaní nemohol byť úspešný, nakoľko mesto (pôvodný kupujúci) by nebolo pasívne vecne legitimované.

Ak náš modelový príklad prevedieme na situáciu zodpovedajúcu ust. § 23 ods. 9 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov, tak v postavení predávajúceho by bol napríklad subjekt, ktorý by bez uzatvorenia zmluvy odviedol a zneškodnil odpadové vody z budovy, ktorá je vo vlastníctve obce a slúži jej na výkon samosprávy, pričom je zverená do správy napríklad príspevkovej organizácie obce (čo môže byť, ale aj nemusí byť bežne známe). Vzhľadom na absenciu zmluvy by sa tento subjekt na základe uvedeného zákonného ustanovenia a ust. § 454 Občianskeho zákonníka domáhal od obce ako vlastníka nehnuteľnosti vydania predmetu bezdôvodného obohatenia, avšak obec by sa v súdnom konaní mohla (podľa argumentácie BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy) ubrániť jednoduchou námietkou, že budovu zverila do správy svojej príspevkovej organizácie, na ktorú prešla aj zákonná povinnosť vyplývajúca z ust. § 23 ods. 9 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov. Subjekt, ktorý odviedol a zneškodnil odpadové vody a oprávnene sa spoliehal na jednoduchý a nesporný výklad ust. § 23 ods. 9 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov, by tak súdne konanie prehral a ak by medzičasom jeho nárok nebol premlčaný, musel by ho nanovo uplatniť voči príspevkovej organizácii, ktorej bola budova zverená do správy.

Pri logickom výklade právnych predpisov sa nami použité modelové príklady nazývajú ako dôkaz sporom (reductio ad absurdum), keďže nimi preukazujeme, že určitý predpoklad (v tomto prípade správnosť argumentácie BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy o prechode povinností na MČ) vedie k nezmyselnému výsledku, čo potom znamená, že predmetný predpoklad je nesprávny, a teda platí jeho negácia, t. j. v tomto prípade platí, že argumentácia BVS, ako aj Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy o prechode povinností na MČ je nesprávna.

Sme preto presvedčení, že k žiadnemu prechodu povinností vyplývajúcich z ust. § 23 ods. 9 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov na MČ nemohlo dôjsť a že nositeľom týchto povinností môže byť výlučne Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava.

Nakoľko vo vyššie uvedených súdnych konaniach ide o pomerne dosť rozsiahlu a náročnú právnu argumentáciu, snažili sme sa priblížiť aspoň jej základ, na ktorom bezvýhradne trváme, a teda, že podľa nášho právneho posúdenia nie je MČ tým subjektom, ktorý by mal byť povinný (čo i len čiastočne) uhrádzať (platiť) BVS cenu za odvádzanie odpadových vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií III. a IV. triedy, ktorých je len správcom. Naopak takáto povinnosť podľa nášho názoru zaťažuje, vlastníka týchto komunikácií, t. j. Hlavné mesto SR Bratislavu.

Odhliadnuc od vyššie uvedeného, a teda, že sme presvedčení, že doteraz vydané rozhodnutia o merite veci (okrem medzitýmneho rozsudku) sú v rozpore so zákonom, je potrebné uviesť, že je podľa nášho názoru legitímne položiť si otázku, čo môže byť dôvodom neštandardného postu súdov v predmetných konaniach, nakoľko nemožno nespomenúť neštandardne expresne rýchle prejedanie veci za pár minút na jedinom pojednávaní a rovnako neštandardne expresne rýchle písomné vyhotovenie rozsudku a jeho následné expresné zaslanie MČ v novembri 2013 alebo doručenie žaloby MČ v decembri 2013 s vytýčeným termínom pojednávania na január 2014, ako aj na jednoduché, nedostatočne právne vyargumentované odôvodnenia rozhodnutí, ktoré vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Máme preto dôvodné pochybnosti nad transparentnosťou v predmetných súdnych konaniach.

Zároveň je potrebné uviesť, že za kalendárny rok 2013 boli MČ zaslané faktúry na zaplatenie ceny za odvádzanie odpadových vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií III. a IV. triedy v celkovej výške 405.525,85 € a v tomto kalendárnom roku faktúry na zaplatenie sumy vo výške 99.352,54 €. Tieto faktúry boli BVS vrátené späť ako nedôvodné.

B. Súdne konania, v ktorých je MČ **v procesnej pozícii žalobcu**, a ktorých predmetom je nárok MČ na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo spočívať v zaplatení faktúr bez právneho dôvodu, ktoré vystavila BVS na úhradu stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií III. a IV. triedy, ktoré sa nachádzajú na území MČ, sú vo vlastníctve Hlavného mesta SR Bratislavy a v správe MČ, sú nasledovné:

1. **MČ c/a žalovaný v 1. rade BVS a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 244.218,71 € s prísl.** (táto vec je na Okresnom súde Bratislava II vedená pod č. k. 10C/78/2011): Žalobou datovanou dňa 30. 3. 2011 sa MČ domáha vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu úhrady stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za kalendárny rok 2010, na zaplatenie ktorej jej boli zo strany BVS vystavené faktúry a ktoré mala uhradiť bez právneho dôvodu. Na pojednávaní dňa 10. 1. 2012 súd konanie prerušil do právoplatného skončenia prebiehajúcich konaní uvedených v písm. A. bod 1. a 2. tejto správy.
2. **MČ c/a žalovaný v 1. rade BVS a žalovaný v 2. rade Hlavné mesto SR Bratislava o zaplatenie 168.411,37 € s prísl.** (táto vec je na Okresnom súde Bratislava II vedená pod

č. k. 58C/245/2010): Žalobou datovanou dňa 22. 12. 2010 sa MČ domáha vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu úhrady stočného za odvádzanie vôd z povrchového odtoku z miestnych komunikácií za kalendárny rok 2009, na zaplatenie ktorej jej boli zo strany BVS vystavené faktúry a ktoré mala uhradiť bez právneho dôvodu. Na základe návrhu MČ datovaným dňa 7. 9. 2012, ktorým MČ zobrala návrh na začatie konania späť voči BVS, súd uznesením č. 58C/245/2010-47 zo dňa 17. 9. 2012 konanie voči BVS zastavil. Na pojednávaní dňa 16. 12. 2013 súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu (návrh) MČ zamietol. Nakoľko sme presvedčení, že podaná žaloba je dôvodná, podaním datovaným dňa 31. 1. 2014 sme proti tomuto rozsudku podali odvolanie.